

[Peter Nielsen.]

finansministeren kan fastsætte tidspunktet for aftrapningens begyndelse, samt hvilke varegrupper den skal omfatte. Det må vel her forudsættes, at det bliver tøj-skatten, der jo rammer det nødvendige forbrug, der får den største og første prioritet. Man vil måske overfor en sådan ordning anføre, at folketinget på den måde delegerer sin magt til finansministeren, ligesom man gør den lov, der nu kun har gyldighed til 31. marts 1957, permanent. Men disse betænkkeligheder kan kun være af formel og ikke reel karakter. Hvis en finansminister ikke vil gennemføre en sådan afvikling på det tidspunkt, et folketingsflertal kunne ønske det og finder det forsvarligt, kan man hurtigt vedtage en folketingsbeslutning, der påbyder, at nu skal aftrapningen finde sted, ligesom man selvfølgelig også har i sin magt at vedtage, at afviklingen skal foregå hurtigt.

Selvom dette lovforslag ikke skulle blive vedtaget, er det derfor ikke sikkert, at loven om forbrugsbegrænsende foranstaltninger ophæves næste år. Foreløbige skatte-love er under skiftende regeringer ofte blevet forlænget. Alt vil som omtalt afhænge af, hvilken valutarisk situation landet til den tid befinder sig i.

Lovforslaget tager altså ikke standpunkt til, hvornår afgifterne skal bortfalde, men tjener kun rent praktiske formål, og finansministeren har derved efterkommet et ønske fra handelens side. Dette gælder ikke alene forslaget § 8, der er den væsentligste paragraf i lovforslaget, men også forslaget's øvrige bestemmelser, der bl. a. har til hensigt at forhindre, at den samme vare beskattes forskelligt, ved at der i nogle tilfælde ydes kontantrabatter på varen fra grossist til detailist og i andre tilfælde ikke. Ligeledes må den vare, der udleveres fra grossist til detailhandler, ikke beskattes højere end den, som vedkommende grossist udleverer til eget detailsalg. Endvidere forlænger man indbetalingsfristen for afgifterne 1 måned. I lighed med bestemmelserne i andre love

vedrørende afgifter, som skal nedsættes eller bortfalde, vil det være nødvendigt at indskrænke retten til at returnere varer til grossisterne og få erlagt afgift refunderet. Løvrigt opretholdes de gældende bestemmelser af teknisk karakter om avancer m. v..

Da det kun kan være i alles interesse, såvel forbrugernes som de handlendes og statens, at afgifterne til sin tid afvikles på den mest praktiske måde, skal jeg hermed på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag til vedtagelse.

Alfred Bøgh: Loven om forbrugsbegrænsende foranstaltninger udløber som bekendt den 31. marts næste år. I det udvalg, der blev nedsat til behandling af det konservative forslag til folketingsbeslutning om ændring af omsætningsafgiften af manufakturvarer og beklædningsgenstande m. v., har forhandlingerne især drejet sig om, hvordan man kunne afhjælpe de vanskeligheder, som man nu var klar over at handel og produktion ville komme ud for ved lovens udløb.

Det er givet, at som loven er udformet, vil det blive de handlende, der må tage tabet på de afgiftspligtige varer, de ligger inde med. Det er derfor klart, at de pågældende vil bestræbe sig for at ligge med så lille et varelager som vel muligt for at undgå tab. At dette kan få uheldige følger for handel, omsætning og produktion, er ligetil. Det har derfor været et af de emner, som vi har diskuteret indgående i udvalget.

Mit partis stilling er primært den ganske enkle, at vi mener, det måtte være rimeligt, at der fandt en tilbagebetaling sted af afgifterne ved lovens udløb; herved ville disse gener med hensyn til standsning af produktionen o. s. v., som jeg har omtalt, kunne undgås, idet man da havde sikret de handlende, at de kunne få deres penge igen. Vi mener, at det må de have et rimeligt krav på. Man har imidlertid fremhævet overfor os, at en sådan ordning vil være meget vanskelig at administrere. Jeg føler mig endnu ikke helt overbevist om, at det ikke vil blive den letteste ordning, og i